

Erin Watt

Când totul e adevărat

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Despre Cărți și Cărțile Românești
WATT ERIN
Cărțile sănătoase - cărțile sănătoase
Oana Dușmănescu - traducere și prefacță
040-325-000-1
Trei

Producători

Muzeul Național

Redacție

Cărturi de jocuri

Translații și recenzie: Michael Connelly

Ursula K. Le Guin

Stephen King

Edmund Blunden, fragmente din "Mările liniștiște"

Într-o muncă la scurtă distanță între liniștit și năbit mai mult

înțelese să nu urmărește să "mădărățească"

Translații și recenzie: John le Carré, "Cetățea secretei"

Stephen King

Documentar: Cine și ce fac în studio la România TV

MCN, 2011

Concursul internațional de creație de la Cluj Napoca - "România, 100 de ani de la Unire"

Înțelese să nu urmărește să "mădărățească"

Ediție

Înțelese să nu urmărește să "mădărățească"

Ediție: Ed. Tineret

Concursul internațional de creație de la

Concursul de literatură română

Ediție: prezentare online

Concursul internațional de creație de la

Ediție: prezentare online

Concursul internațional de creație de la

1 EL

— Te rog, spune-mi că toate fetele de-aici sunt majore.

— Toate fetele de-aici sunt majore, îi repet îndatoritor managerului meu, Jim Tolson.

Adevărul e că habar nu am dacă e aşa. Când m-am întors azi-noapte de la studio, petrecerea era deja în toi. N-am stat să verific actele tuturor înainte de a-mi lăua o bere și de a pălări și cu niște fete nerăbdătoare, care s-au declarat atât de îndrăgostite de muzica mea, încât o cântau și în somn. Părea o invitație vagă, dar nu eram interesat. Prietenul meu, Luke, mi le-a luat de pe cap, apoi am rătăcit încercând să-mi dau seama dacă-i cunosc măcar pe un sfert din oamenii aflați la mine în casă.

Am ajuns la concluzia că-i ştiu pe cel mult șapte dintre ei.

Jim a strâns din buzele-i subțiri, apoi s-a aşezat pe sezlongul de vizavi de mine. E o fată leșinată acolo, aşa că nu are ce face decât să se aşeze și el pe un colț. Odinioară, Jim mi-a spus că, în munca alături de un rock star Tânăr, cea mai mare primejdie o reprezintă fanele. Faptul că stă atât de aproape de o adolescentă în bikini îl face, în mod clar, să se simtă agitat.

— Tine minte replica astă în caz că TMI te-ntreabă azi pe stradă despre asta, mă avertizează Jim.

— O s-o țin minte.

Ce altceva mai trebuie să țin minte? Zilele astea ocolesc orice loc unde zumzăie vedetele. N-am niciun chef să fiu asaltat de fani.

— Cum a fost aseară la studio?

Îmi dau ochii peste cap. De parcă Jim n-ar fi vorbit la telefon cu tehnicianul imediat după ce am plecat, reascultând melodia.

— Știi foarte bine cum a fost. De căcat. Mai rău de-atât. Cred că un Chihuahua care latră ar scoate niște vocalize mai bune decât mine.

Mă las pe spate și mă mângâi pe gât. Nu am nimic la coardele vocale. Jim și cu mine am fost la un medic acum câteva luni. Dar ieri sunetele au ieșit ca și cum le-ar fi lipsit... ceva. Toată muzica mea pare insipidă în perioada asta.

N-am mai înregistrat ceva ca lumea de la ultimul meu album încoaace. Nu-mi dau seama care e problema. Ar putea fi versurile, ritmul sau linia melodică. E totul și nu e nimic în mod special și nimic nu m-a ajutat.

Îmi trec degetele peste cele șase coarde ale chitarei mele Gibson, știind că supărarea mi se citește pe față.

— Hai să ne plimbăm puțin, zice Jim și se uită spre fată.

Ea pare leșinată, dar la fel de bine s-ar putea preface.

Oftând, pun chitara pe pernă și mă ridic în picioare.

— Nu știam că-ți plac plimbările pe plajă, Jim. Vrei să ne spunem unul altuia poezii înainte să mă ceri în căsătorie? glumesc eu.

Dar probabil că are dreptate când îmi propune să ne îndepărtem puțin de fata respectivă. Nu avem nevoie de

vreo fană vorbăreață care să discute cu ziarele tabloide despre blocajul meu. Le-am dat destule subiecte de bârfă până acum.

— Ai văzut ultimele statistici de pe rețelele de socializare? mă întreabă și ridică telefonul.

— Asta chiar e o întrebare?

Ne oprim la balustrada de pe ponton. Mi-ădori să ne plimbăm pe plajă, dar e un loc public și ultima oară când am încercat să pun piciorul pe nisipul din spatele casei mele m-am ales cu șortul de baie sfâșiat și cu nasul plin de sânge. Asta era acum trei ani. Tabloidele au transformat întâmplarea într-o poveste despre cum m-am certat cu fosta mea iubită și despre cum am terorizat niște copii.

— Pierzi vreo mie de followeri pe săptămână.

— Sună nasol.

Sună minunat, ca să fiu sincer. Poate că o să reușesc, în cele din urmă, să profit de casa mea de pe plajă.

Chipul lui complet lipsit de riduri, datorită celor mai tari operații estetice de pe piață, capătă o expresie iritată.

— E o chestie serioasă, Oakley.

— Și ce dacă? Cui îi pasă că pierd eu followeri?

— Vrei să fii luat în serios ca artist?

Predica asta din nou? Am auzit-o din gura lui Jim de un milion de ori până acum, de la 14 ani, când am semnat contractul cu el.

— Știi bine că da.

— Atunci trebuie să fii iar în formă, pufnește el.

— De ce?

De ce faza asta cu să fii în formă trebuie să aibă legătură cu faptul că fac muzică bună? Dacă am nevoie de ceva, atunci trebuie să fiu mai sălbatic și să forțez limitele în toate aspectele vieții mele.

Dar... n-am făcut întotdeauna aşa? Simt că, în ultimii cinci ani, am băut, fumat, înghițit și experimentat tot ce are lumea de oferit. Sunt deja un star pop terminat, deși n-am împlinit încă 20 de ani.

La acest gând, un fior de teamă mi se lasă-n jos pe șira spinării.

— Casa de discuri e gata să renunțe la tine, mă avertizează Jim.

La auzul acestei vești, îmi vine să bat din palme ca un copil. Suntem în conflict de câteva luni.

— N-au decât s-o facă.

— Și cum crezi c-o să-ți apară următorul album? Studioul deja ți-a respins ultimele două încercări. Vrei să experimentezi cu sunetul? Să folosești poezia clasică pe post de versuri? Să scrii și despre alte chestii în afară de suferință și de fetele drăguțe care nu te iubesc?

Mă holbez morocănos la apă.

El mă prinde de braț:

— Fii atent, Oak!

Îi arunc o privire de genul *ce mama dracului faci?* și el îmi dă drumul. Amândoî știm că nu-mi place să fiu atins.

— Nu te vor lăsa să scoți discul, dacă vei continua să-ți alungi publicul.

— Exact, spun arogant. Deci de ce să-mi pese dacă renunță la mine casa de discuri?

— Deoarece casele de discuri există ca să facă bani și nu-ți vor produce următorul album dacă nu-l pot vinde. Dacă vrei să mai câștigi un Grammy, dacă vrei să fii luat în serios de colegii tăi, atunci singura ta șansă e să-ți reabilitizezi imaginea. N-ai mai scos un disc de când aveai 17 ani. Adică de acum doi ani. Astă înseamnă un deceniu în businessul muzical.

— Adele a scos un disc la 19 ani și-apoi la 25.

— Tu nu ești Adele, la naiba!

— Sunt mai tare, zic eu, și nu e aroganță.

Știm amândoî că e purul adevăr.

De când mi-am lansat primul album, la 14 ani, am avut un succes ireal. Fiecare album a luat de două ori Discul de platină, iar *Ford* chiar pe cel de diamant. În acel an, am avut un turneu internațional cu 30 de concerte, toate pe stadioane, toate cu casa închisă. Sunt mai puțin de zece artiști în lume care susțin turnee pe stadioane. Toți ceilalți au retrogradat la arene mai mici, amfiteatre, săli și cluburi.

— Erai mai tare, spune tăios Jim. De fapt, ești pe punctul de a deveni unul căruia i-a apus steaua la 19 ani.

Devin încordat când el dă glas temerii mele de mai devreme.

— Felicitări, puștiule. Peste 20 de ani, o să stai pe un scaun la *Hollywood Squares* și un copil își va întreba mama: „Cine-i Oakley Ford?” și maică-sa va spune...

— Am înțeles ideea, zic bățos.

— Nu. Nu ai înțeles. Existența ta va fi fost atât de me-teorică, încât mama se va întoarce spre odrasla ei și va spune: „Habar n-am cine mai e și ăsta”.

Tonul lui Jim devine rugător.

— Fii atent, Oak, vreau să ai succes cu muzica pe care o faci, dar trebuie să colaborezi cu mine. Industria asta e condusă de câțiva moși îmbătați de cocaină și putere. Le place la nebunie să vă dea câte una în gură, vouă, artiștilor. Se excită la gândul ăsta. Nu le mai da motive să credă că ești un ratat. Poți mai mult de-atât. Eu cred în tine, dar trebuie să-ncepi s-o faci și tu.

— Dar eu cred în mine.

Oare și pentru urechile lui Jim a sunat la fel de fals
cum mi-a sunat mie?

— Atunci poartă-te ca atare.

În traducere? Maturizează-te!

Mă întind și-i iau telefonul din mâna. Numărul fanilor de pe rețelele de socializare are tot opt cifre, în dreptul numelui meu. Milioane de oameni mă urmăresc și înghit toate tâmpeniile pe care le postează zilnic echipa mea de PR. Pantofii mei. Mânile mele. Frate, postarea cu mâinile a strâns un milion de *like*-uri și a generat un număr egal de povești fictive. Fetele alea au o imagine foarte aprinsă. O imagine aprinsă și *murdără*.

— Deci ce anume sugerezi? mormăi eu.

— Am un plan, oftează Jim ușurat. Vreau să ieși în oraș cu cineva.

— Nici gând. Am mai încercat deja manevra cu iubita.

În timpul lansării albumului *Ford*, conducerea m-a combinat cu April Showers. Dap, ăsta e numele ei adevarat — îl-am văzut pe permisul de conducere. April era o stea de televiziune în plină ascensiune și am crezut cu toții că și va cunoaște interesul. O relație falsă, ca să ne apară numele pe copertele revistelor și în titlurile de pe fiecare site de bârfe de pe net. Da, existau și comentarii rău-voitoare în unele medii, dar atenția continuă a presei și speculațiile urmău să ne crească vizibil notorietatea. Numele noastre aveau să fie pe buzele tuturor, până în China și înapoi.

Strategia de presă a funcționat ca o vrajă. Nici nu puteam strănută fără să ne facă vreunul poze. Am dominat presa de scandal vreo șase luni, iar turneul *Ford* a avut un succes zdrobitoare. April a stat în primul rând la spectacole de modă care nici nu știam că există și a semnat

un contract imens pe doi ani cu o agenție importantă de modele.

Totul a fost splendid până la terminarea turneului. Ceea ce toată lumea, inclusiv eu, refuzase să admită era faptul că, dacă pui alături doi adolescenți și le spui să se poarte ca și cum ar fi îndrăgostiți, se întâmplă unele lucruri. Care s-au și întâmplat. Singura problemă? April a crezut că aceste lucruri vor continua și după încheierea turneului. Când i-am spus că nu va fi așa, n-a fost deloc fericită — și avea o platformă destul de mare să spună lumii întregi *exact* cât de nefericită era.

— N-o să mai fie ca faza cu April, mă asigură Jim. Vrem să apelăm la toate fetele care vor să păsească pe covorul roșu, dar cred că e prea mult pentru ele. Nu vrem un fotomodel sau o vedetă. Vrem ca fanii tăi să credă că pot ajunge la tine.

Deși mă îndoiesc de plan, întreb:

— Și cum facem asta?

— Inventăm o tipă normală. Începe să-ți scrie pe conturile de socializare. Să flirteze cu tine online. Oamenii văd cum interacționați. Apoi o invitați la un concert. Văntâlniți, vă îndrăgostiți și *buum*. Devii din nou idol.

— Fanii mei o urau pe April, îi reamintesc.

— Unii da, dar alte milioane o iubeau. Și și mai multe milioane de fani te vor iubi dacă te vei îndrăgosti de o fată oarecare, pentru că toate fetele vor crede că e reprezentanta lor.

Strâng din dinti.

— Nu.

Dacă Jim încerca să inventeze o cale de a mă tortura, atunci a găsit-o, pentru că eu urăsc rețelele de socializare. Am crescut fiindu-mi fotografiați primii pași și vânduți

celui care a oferit mai mult la licitație. În scopuri caritabile, a susținut mama, mai târziu. Publicul mă vede în toate ipostazele posibile. Vreau să păstrez în privat unele aspecte ale vieții mele, de aceea le plătesc câtorva oameni o avere ca să nu fiu nevoie să am de-a face cu chestiile asta.

— Dacă faci asta..., spune Jim, apoi face o pauză. King îți va produce albumul.

Mă întorc atât de brusc, încât Jim se dă înapoi, luat prin surprindere.

— Vorbești serios?

Donovan King este cel mai bun producător din țară. A lucrat la tot felul de albume, de la rap la country și la rock, transformând artiștii în legende. Am citit cândva un interviu în care spunea că nu ar lucra niciodată cu un star pop și cu muzica total comercială și lipsită de emoție a acestuia, indiferent cu cât ar fi plătit. E un vis al meu să lucrez cu King, dar a refuzat fiecare propunere pe care i-am făcut-o.

Dacă n-a fost interesat să producă *Ford*, aduci de ce acest album? De ce acum?

Jim rânește. Mă rog, cât îl lasă să zâmbească față lui de plastic.

— Da. A zis că dacă ești serios, ar fi interesat, dar că-i trebuie o garanție.

— Și o iubită e o astfel de garanție? întreb îndoioit.

— Nu o iubită. Ci ceea ce semnifică o relație cu o fată obișnuită, care nu e faimoasă. Că ești cu picioarele pe pământ, că faci muzică de dragul muzicii, nu de dragul banilor și celebrității.

— Dar eu *sunt* cu picioarele pe pământ, protestez.

Jim răspunde pufnind disprețitor. Face semn cu degetul mare spre ușile franțuzești din spatele nostru.

— Spune-mi un lucru... cum o cheamă pe fata leșinată de-acolo?

Încerc să nu mă crispez.

— Habar n-am, mormăi.

— Așa mă gândeam și eu.

Se încruntă.

— Vrei să afli cum a fost fotografiat Nicky Novak azi-noapte?

Capul începe să mi se învârtă.

— Ce mama naibii are de-a face Novak cu povestea asta?

Nicky Novak e un star pop în vîrstă de 16 ani cu care nu m-am întâlnit niciodată. Trupa lui tocmai a scos albumul de debut și se pare că urcă rapid în topuri. Trupa e la fel de grozavă ca 1D.

— Întreabă-mă ce făcea Novak, insistă Jim.

— Bine. Cum vrei. Ce făcea Novak?

— Juca bowling.

Managerul meu își încrucișează mâinile la piept.

— A fost prins la un meci de bowling cu iubita lui... o fată cu care ieșe din școala generală.

— Bravo lui!

Îmi dau din nou ochii peste cap.

— Vrei să mă duc la bowling, asta vrei? Crezi că *asta* îl va convinge pe King să lucreze cu mine? Să mă vadă cum ratez niște mingi?

E greu să-mi stăpânesc sarcasmul din glas.

— Ti-am spus adineauri ce vreau eu, mormăie Jim. Dacă-l vrei pe King să-ți producă albumul, trebuie să-i arăți că ești serios, că ești gata să încetezi cu petrecerile la care vin fete pe care habar n'ai cum le cheamă și să-ți găsești o parteneră de cursă lungă.

— O să-i spun că aşa va fi.

— Are nevoie de o dovedă.

Îmi îndrept din nou privirea spre ocean și rămân
așa un moment, urmărind valurile ce se izbesc de țărm.
Acest album la care lucrez de doi ani — nu, cel la care
încerc să lucrez și nu-mi iese — pare dintr-odată tangi-
bil. Un producător cum e King m-ar putea ajuta să-mi
depășesc blocajul și să fac muzica pe care mi-am dorit-o
din totdeauna.

Şi tot ce trebuie să fac în schimb e să ies cu o fată normală? Presupun că pot face asta. Adică, orice artist trebuie să facă sacrificii de dragul artei sale, la un moment din viața lui.

Correct?

2
FA

— Nu.

— Nici măcar n-ai auzit ce vreau, protestează soră-mea.

— Nici nu trebuie. Ai exact privirea aia...

Scot șunca din cuptorul cu microunde și arunc câte patru felii pe fiecare farfurie.

— Care privire?

Paisley își studiază reflexia în lingura cu care de obicei amestec ouăle.

— Cea care-mi spune că n-o să-mi convină ce ai de zis.

Fac o pauză cât timp pregătesc și micul dejun pentru gemeni.

— Sau că sunt prea Tânără ca să înțeleg

— Ha! Toată lumea știe că ești mai cu capul pe umeri decât mulți adulții. Mi-aș dori să fii mai impulsivă. Ar face totul mai usor.

— Micul dejun e gata! strig eu.

Zgomotul pantofilor pe trepte o face pe Paisley să ofteze. Frățiorii noștri sunt incredibil de gălăgioși, consumă extrem de multă mâncare și devin din ce în ce mai costisitori. Nu pot să spun decât Slavă Domnului pentru noua slujbă a lui Paisley. De-abia ne menținem pe linia